

afgørende fremhæve, at man nu maa vente af Regeringen, at de øvrige Skridt følger efter, at Forslag til andre Foranstaltninger følger dette Forslag, om jeg saa maa udtrykke mig, lige i Hælene. Hvis Regeringen ikke handler, bliver jo i hvert Fald Nationalbanken nødt dertil, og den har da kun Midler til sin Raadighed, hvis Brug i mange Kredse og ikke mindst i Erhvervskredse imødeses med stor Ængstelse. Men der er meget mere tvivgende Grunde for Regeringen til at gaa videre paa den een Gang indslaaede Bane. Man har et fransk Ord, som siger, at det kun er det første Skridt, som koster. Nu er altsaa Prisen betalt, og det er da saa meget mere naturligt, at Regeringen skrider videre. Vi for vort Vedkommende ønsker afgørende at hævde, at det er under den nævnte Forudsætning, vi vil stemme for Gennemførelsen af denne Lov. Regeringen har ved at fremsætte dette Lovforslag, ved at gøre dette Forslag til sit eget, skabt store Forventninger, og det er ved disse Forventninger, vi for vort Vedkommende ønsker at holde Regeringen — og for saa vidt ogsaa de andre Partier — fast. Der maa nu fra alle Sider ses bort fra Partidoktriner, der bør nu fra alle Sider ydes et fordomsfrit og ærligt Arbejde for at tage de af Valutakonferencen enstemmigt fordrede Konsekvenser af dette første Skridt. Det gaar her, som det saa rigtigt hedder, at nu nytter det ikke længere med Talemaader, der skal hastig Handling til: Es hilft kein Maulspitzen, es muss gepfiffen werden.

Brandes: Det er ikke meget fristende at udtale sig vidtløftigt om dette Lovforslag. Efter at den højtærede Finansminister nu har udviklet Indholdet, og efter at der er fremført Udtalelser af de forskellige Ordførere, vil man meget let komme ind paa Gentagelser og rimeligvis ogsaa paa Gentagelser af, hvad der kan være blevet sagt i det høje Folketing. Men hvad dette angaar, maa jeg sige, at jeg har ikke noget virkeligt Kendskab dertil, idet der ikke foreligger Fortryk af hele den Forhandling, der er ført, kun et lige omdelt Fortryk af den første Forhandling. Jeg har ikke kunnet gøre mig bekendt dermed. Sligt kender vi jo ogsaa fra tidligere Tid, og jeg ser ikke uden en vis Tilfredsstillelse, at den høje Regering efterhaanden kommer ind paa Krigstidens Metoder ved at fremsætte et Lovforslag den ene Dag og forlange det gennemført enten samme Dag eller ogsaa den næste Dag.

Vi havde et saadant Lovforslag om Forbud mod Udførsel af Kreditforeningsobligationer, som man forlangte hurtigt gennemført og med Rette forlangte hurtigt gennemført, hvad man ogsaa fik. Her er ogsaa et Lovforslag, som Finansministeren forlanger hurtigt gennemført, og jeg synes, man bør tilfredsstille ham. Men derved er det altsaa, man kommer ind paa den samme Praksis, som man har kendt tidligere, og som er blevet angrebet med Urette, og som man nu altsaa erkender gennem sin Handling, at man den Gang angreb med Urette. Der kan være Tilfælde, hvor Rigsdagen maa sættes i Sadelen og ride, naar Regeringen forlanger det af den.

Jeg maa anse Lovforslaget for afgjort i den Form, hvori det foreligger. Det høje Folketing har enstemmigt vedtaget det i Gaar Aftes og sendt det herover. Det er et Lovforslag af finansiell Rækkevidde, og det vilde næsten være utænkeligt, om det høje Landsting nu skulde gribe ind i Lovforslaget med væsentlige Ændringer, og jeg antager, at den højtærede Minister ogsaa vil modsætte sig ret uvæsentlige Ændringer.

Jeg beklager, at saadanne Ønsker om Ændringer, som er rejst baade af det radikale Venstre og af Socialdemokraterne, ikke har kunnet blive opfyldt. Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne har i Dag nævnt et Punkt, angaaende hvilket han mente, at den højtærede Finansminister endnu kunde forhandle sig til Rette med Nationalbanken og derefter stille et Ændringsforslag til Lovforslaget. Jeg vil med nogen Spænding afvente, om den højtærede Minister vil gaa ind derpaa. Jeg vil gøre opmærksom paa, at der er en Ændring, som vistnok ved en Forglemmelse er faldet ud, hvilket er meget uheldigt. Det er en Ændring, som, hvad det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) omtalte, berører Forholdet til Privatbankerne. Saa vidt jeg har forstaaet, har man i Folketingsudvalget været enig om, at ligesom Tabet begrænses, skulde ogsaa Gevinsten paa samme Maade begrænses, og jeg tror, at det kun kan være ved en Forglemmelse, disse Ord er udfaldet: eventuelt Tab eller eventuelt Gevinst kan ikke overstige det og det Beløb. Er det Tilfældet, vilde det rigtignok være urimeligt ikke at rette det, hvis man da ikke mener at kunne komme over det ved en Erklæring af Finansministeren og en Forsikring af ham om, at Fejlen paa en eller anden Maade kan rettes. Hvis jeg derimod tager fejl